

rørende Indkomst, (Regeringsforslaget af 1872—73 og det saakaldte Monradske Forslag fra 1882—83) have da ogsaa i Konsekvens heraf opgivet Beskatningen efter Formue- og Lejlighed og foreslaaet den erstattet med en kommunal Indkomstskat. De Forslag, som fastholde Formue- og Lejlighedsskatten, (saaledes navnlig det af Bojsen m. fl. i 1891—92 fremsatte Forslag og Regeringsforslaget af 1893—94), gaa den Vej at lade Skatteansættelsen alene foretages i Opholdskommunen, i hvilken der da sker en Fordeling mellem denne og de andelsberettigede Erhvervskommuner. Det er ingen Tilfældighed, at en Lovordning paa dette Omraade først kom i Stand samtidig med, at man gik over til at lade den kommunale Ligning ske paa Grundlag af den virkelige Indkomst, saaledes som denne fremkommer ved Ansættelsen til Indkomstskat til Staten. Hermed var Muligheden for en rationel Ordning givet. I den Form, hvori Erhvervsbeskatningen foreligger i Loven af 15. Maj 1903, er der imidlertid kommet et nyt Moment til, der har sin Oprindelse fra den i Regeringsforslaget af 1900—01 foreslaaede »Forskelsbeskatning«, hvorefter den skattepligtige, der har Ophold i en Kommune med lavere Skatteprocent end Erhvervskommunen, skulde tilsvare denne Kommune Forskellen. Denne Ordning blev vel ikke fuldstændig gennemført, idet den kommunale Skattelovs Hovedregel for Fordelingen mellem Erhvervs- og Opholdskommunen blev det af den parlamentariske Skattekommission i Overensstemmelse med flere ældre Forslag foreslaaede Delingsforhold, to Trediedele til Erhvervskommunen og en Trediedel til Opholdskommunen, jfr. Lovens § 14, men Forskelsbeskatningens Princip fik Udtryk i den ved nævnte Paragraf hjemlede Indskrænkning i Skatteyderens Ret til Fradrag i Skatten til Opholdskommunen i Tilfælde af, at Opholdskommunens Skatteprocent er lavere end Erhvervskommunens. Denne Bestemmelse, der gaar ud paa, at Fradraget ikke maa blive større end Forskellen mellem den samlede Sum af de til begge Kommuner erlagte Skattebeløb og det Beløb, som Erhvervskommunens *fulde* Skatteprocent udgør af den paagældende Indkomst, har til Formaal at modvirke Tilbøjeligheden hos næringsdrivende i Kommuner med høj Skatteprocent til at tage Bopæl i Nabokommuner, hvor den personlige Skat er lavere; den vil derhos som Regel stille Opholdskommunen gunstigere, end Tilfældet bliver ved Anvendelsen af den almindelige Fradragsregel.

Erhvervskommuneskatten har som bekendt i økonomisk Henseende været en Skuffelse for Kommunerne, og der er — navnlig fra Købstædernes Side — rejst Krav om en Ændring paa følgende Punkter: *Udvidelse af de skattepligtiges Kreds*, Anvendelse af Kommunens *Ligningsprocent* i Stedet for den tekniske Skatteprocent samt Ret til at *forhøje og nedsætte Erhvervsindkomsterne efter Skøn* paa samme Maade som de i Kommunen bosatte Skatteyderes Indkomster.

Kommissionen erkender Berettigelsen af disse Krav.

Ved Afgørelsen af, *hvilke nye Tilfælde der bør inddrages* under Erhvervsbeskatningen, har man — for saa vidt angaar Skatten af *fysiske Personer* — kunnet slutte sig til den Betragtning, at Løn for Arbejde i en Kommunes Tjeneste bør beskattes til Kommunen, og at det samme er Tilfældet med Indtægter, som oppebæres af Personer, der have fast Ansættelse ved eller ere Medlemmer af Bestyrelse, Repræsentantskab eller lignende for private Virksomheder i Kommunen. Paa den anden Side har man ikke ment at kunne se bort fra, at de omhandlede Personer under visse Omstændigheder kunne bidrage til en Forøgelse af Opholdskommunens Udgifter til Forsørgelsesvæsen, Skolevæsen m. v., og at det derfor er billigt, at Skatten af Indtægter af den heromhandlede Art ikke inddrages under den mellemkommunale Beskatning, naar disse ere under en vis Grænse, der her skønsmæssig er ansat til 2,500 Kr. Ogsaa med Hensyn til den i Skattelovens § 10, 2det Stykke omhandlede Beskatning af visse *juridiske Personer* foreslaar man en Udvidelse, idet Dødsboer, der hidtil under visse Omstændigheder have kunnet sættes i Skat til Opholdskommunen,